

Kettőnk között nem volt megbeszélte találkozás.  
'81-ben az osztálytársak rendezték meg,  
akik a szülővárosban maradtak, s akik  
nem maradtak pimaszul távol, a legtöbben  
akik eljöttek, távolabbi városokból,  
vagy az anyaként megmaradt honból érkeztek ,  
(kiharapott alma), személykocsin, vonaton  
jöttek, s potyautasként valamelyik régi  
osztálytárssal, kint inkább tartják a megkopó  
kapcsolatot. Élő anyaföld s emlékezet.

Nem volt megbeszélte hely-idő-mód találkozó.  
Már nyolc esztendeje nem is beszélgettünk, csak  
építettük várainkat, amire vágytunk,  
s ami váratott magára, lázas útkeresés meg  
tévutak, hencegő idő, idegen tájak,  
idegen hangok és a mélyben érlelődő  
daimónionok , amitől szélséperet ös-  
vényeink szétszaladtak, nyolc esztendeje már.

Nem volt megbeszélte időrögzítés, cimborá  
hívás, füttyentés a kapuban: gyere, gyere.  
Halottaknak is hittük már egymást, elaludt  
a rozsdahajlamú élményidő. Valami  
sorsintézményi tisztségviselő lehetett,  
aki rendelkezett: találkozásunk helye  
legyen Budapest.  
Két idegen ember talál-  
kozott, rogyant térdekkal kapaszkodtak föl az  
ötödik emeletre, a budai bérelt  
másfélszobásba, akkor épp ott lakott, persze  
társtalan, emlékfoszlányokkal, elfelejtett  
történetekkel, s az időtitkokkal, cella-  
magányos illúziókkal, amelyekről nem  
beszélte, amelyek őt is megöregítették.

Nem volt megbeszélte a levelek sorrendje,  
sem a megírásuk időzítése, de a

november tizenegyedik, születésem  
ezt rendezte: ISTEN ÉLTESSEN JÓBARÁT, SOK  
BOLDOG NÉVNAPOT, GÁBOR (üzent a szkájpon).  
KÖSZÖNÖM, TÉGED IS ÉLTESSEN ISTEN, ÉLJEN  
SOKÁ MÉG GYERMEKKORUNK, MARCI, és aznap jött a  
sírutáni csönd is, a gyermekkor végtelen  
csöndje, aznap.